

1986-ban az alábbi
szavakkal nyitott meg
kiállítást
a szentendrei Főtéren,
a Műhely Galériában
Bálint Endre.
(Az eredeti szövegért
köszönet
Erdész Lászlónak,
a Hungarikonok
gyűjteménybe szánt
képért pedig
Felsmann Tamásnak.)

ADATLAP

KÁRPÁTI TAMÁS
GYŰJTEMÉNY

ALKOTÓ:
FELSMANN TAMÁS DLA

ALKOTÁS CÍME:
IN MEMORIAM BÁLINT ENDRE
"VARIÁCIÓK A GROTESZK TEMETÉSRE"
(PARAFRÁZIS NO.1.)

ALKOTÁS KÉSZÍTÉSE:
2020

ALKOTÁS MÉRETE:
100X70 CM

ALKOTÁS MŰFAJA, TECHNIKÁJA:
DIGITÁLIS GICLLEÉ NYOMAT, VEGYES TECHNIKA

BUDAPEST 1121, HOLLÓS ÚT 3., FELSMANN.TAMAS@CHELLO.HU
TEL: 30 406 6738

Felsmann Tamás 2020

„*Valaha régen, évtizedekkel ezelőtt, amikor még puritán fehér házak tanúskodtak egy puritán város valódi szépségéről és az okkersárga festett házak a nap éltető erejéről, senki nem álmodhatott a Főtér „kiszínezett” színházi díszlet jellegéről és arról sem, hogy ez a kis városka a múzeumok városa lesz... Persze az igazi kérdés, hogy ki mit vett el a város jellegzetességeiből: a hosszú falakból, az egymásra boruló épületek intimitásából, a temetők hangulatából és az utcácskák megtévesztő kanyarjaiból? Másfelől ki látta utoljára azt a szinte szürrealista látványt, amit a régi zsidó temető halottaskamrája nyújtott az arra kíváncsiskodónak: egy rozoga halottaskocsi szinte teljes terjedelmével betöltve a kamrát és a rongyos fekete tüll a szél mozgását követve hullámozott hol a kocsi ablakának üregét kitárva – a semmi üzenetét tolmácsolva, hol egy rozoga koporsó megmaradt deszkáit simogatta, és mi csak bámultunk az utca felőli részén a halottaskamrának, ámulva a kamrába szorult kocsi kopottra mart díszes faragványain – ámulva, hogy mi minden lehetséges az életen és halálon túl egy feldúlt temető széttört sírkövei között... Egykoron Vajda apját temettük ide, de akkor még sokkal inkább temető volt, mint manapság... De a fekete tüll hullámozása felejthetetlenül bennem maradt, sokkal inkább, mint a Főtér „színei”, nemcsak azért, mert a gyászra való érzékenységem festészetem részbeni meghatározója is volt, de a „színekből” a sötétre árnyaltakkal barátkoztam össze, miképp a barátok búcsúzásaival és a magam félelmeivel... Gondolom, a valódi fények a sötétség fészkeiben is jelenvalóak, így hát az én lino-típyáimban is azok, nem kell hát megtagadnom színeim sötétjeit, rólam árulkodnak és a virrasztásaimról: a fehérek és okkerek eltűnte okozta gyászomról, és hagyom a világos színek örömét azoknak, akik a Főtéren részesülhetnek Szentendre efféle ajándékaiban.*”